

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 10ης Σεπτεμβρίου 1997 *

Στην υπόθεση C-248/97 P(R),

Luis Manuel Chaves da Fonseca Ferrão, μέλος του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), κάτοικος Campello, Alicante (Ισπανία), εκπροσωπούμενος από τον Roland Assa, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 1, rue Jean-Pierre Brasseur, τον οποίο διόρισε και ως αντίκλητο,

αναιρέσειών,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 19 Ιουνίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-159/97 R, Chaves Fonseca Ferrão κατά ΓΕΕΑ (Συλλογή 1997, σ. II-1049), και με την οποία ζητείται, αφενός, η αναίρεση της διατάξεως αυτής και, αφετέρου, η αναστολή της εκτελέσεως της αποφάσεως ADM-97-3 του προέδρου του Γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), της 21ης Φεβρουαρίου 1997, σχετικά με την οργάνωση των τμημάτων προσφυγών, ή η αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

το Γραφείο εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), εκπροσωπούμενο από τους Oreste Montalto, διευθυντή του νομικού τμήματος, και João Paulo Miranda de Sousa, μέλος του

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ιδίου τμήματος, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Centre Wagner, Kirchberg,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα A. La Pergola

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- ¹ Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Ιουλίου 1997, ο αναιρεσείων άσκησε σύμφωνα με το άρθρο 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 50, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 19ης Ιουνίου 1997, T-159/97 R, Chaves Fonseca Ferrão κατά ΓΕΕΑ (Συλλογή 1997, σ. II-1049, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε το αίτημα αναστολής της εκτελέσεως της αποφάσεως ADM-97-3 του προέδρου του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: Γραφείο), της 21ης Φεβρουαρίου 1997, σχετικά με την οργάνωση των τμημάτων προσφυγών (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).
- ² Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 25 Ιουλίου 1997 το Γραφείο κατέθεσε τις γραπτές του παρατηρήσεις ενώπιον του Δικαστηρίου.

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

3 Τα πραγματικά περιστατικά της παρούσας διαφοράς εκτίθενται ως εξής στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη:

«1. Το Γραφείο (...) ιδρύθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 40/94). Η σύνθεση και η οργάνωση του Γραφείου ρυθμίζονται ειδικότερα στον τίτλο XII (άρθρα 111 έως 139) του εν λόγω κανονισμού.

2. Το Γραφείο έχει διάφορα τμήματα προσφυγών, τα οποία είναι αρμόδια να αποφαινούνται επί των προσφυγών που ασκούνται κατά ορισμένων αποφάσεων του Γραφείου. Κάθε τμήμα προσφυγών αποτελείται από τον πρόεδρο και δύο μέλη. Σε πρώτο στάδιο έχει προβλεφθεί η δημιουργία τριών τμημάτων προσφυγών.

3. Το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94 προβλέπει ότι ο πρόεδρος του Γραφείου, που είναι επιφορτισμένος με την διεύθυνσή του, λαμβάνει "όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει τη λειτουργία του Γραφείου, συμπεριλαμβανομένης της έκδοσης εσωτερικών διοικητικών εντολών και της δημοσίευσης ανακοινώσεων".

4. Βάσει της προαναφερθείσας διατάξεως, ο πρόεδρος του Γραφείου έλαβε στις 21 Φεβρουαρίου 1997 την [προσβαλλόμενη απόφαση]. Το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής ορίζει:

"1) Ο επιφορτισμένος με τις νομικές υποθέσεις αντιπρόεδρος θα είναι ο άμεσος προϊστάμενος των προέδρων των τμημάτων προσφυγών.

2) Οι πρόεδροι των τμημάτων προσφυγών θα είναι οι άμεσοι προϊστάμενοι των μελών των τμημάτων προσφυγών για τα οποία ορίστηκαν. Όταν ένα μέλος ορίζεται για περισσότερα από ένα τμήματα προσφυγών, ο άμεσος προϊστάμενος θα είναι ο πρόεδρος του τμήματος προσφυγών για το οποίο το μέλος ορίστηκε κυρίως.”

5. Ο προσφεύγων, μέλος του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου από την 1η Φεβρουαρίου 1996, κάλεσε με έγγραφο της 6ης Μαρτίου 1997 την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να ελέγξει τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως, δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού 40/94. Με απόφαση της 18ης Απριλίου 1997, κοινοποιηθείσα στον προσφεύγοντα με το έγγραφο SG(97)D/3132 της 23ης Απριλίου 1997, η Επιτροπή απέρριψε το έγγραφο του προσφεύγοντος ως απαράδεκτο.

6. Με σημείωμα της 22ας Απριλίου 1997, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση στον πρόεδρο του Γραφείου, ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), ζητώντας την κατάργηση της επίδικης αποφάσεως και ιδίως του άρθρου 2.»

4 Βάσει των άρθρων 179 της Συνθήκης ΕΚ και 91, παράγραφος 4, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο αναιρεσιών, ευθύς μετά την υποβολή της διοικητικής του ενστάσεως, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 21 Μαΐου 1997, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, παράλληλα δε υπέβαλε αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 185 της Συνθήκης ΕΚ, την αναστολή της εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

5 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε το αίτημα ασφαλιστικών μέτρων μετά την εξέταση των επιχειρημάτων του αιτούντος που αφορούσαν το επείγον της αιτουμένης αναστολής.

6 Στο πλαίσιο αυτής της εξετάσεως ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου έκρινε ότι δεν συντρέχει περίπτωση επείγοντος, αφού προηγουμένως κατέληξε στις ακόλουθες διαπιστώσεις:

«20. Εν προκειμένω, ο κίνδυνος προκλήσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης σε περίπτωση άμεσης εκτελέσεως της αποφάσεως προκύπτει, κατά τον προσφεύγοντα, από την επαπειλούμενη προσβολή της ανεξαρτησίας των μελών των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου εξαιτίας της προβλεπόμενης από την επίδικη απόφαση σχέσεως ιεραρχικής εξαρτήσεως καθ' όλη τη διάρκεια της θητείας τους, χωρίς να είναι δυνατό μια ενδεχόμενη ακύρωση της ως άνω πράξεως να αποκαταστήσει αναδρομικά τη βλάβη των ενδιαφερομένων.

21. Η ανεξαρτησία των μελών των τμημάτων αναγνωρίζεται από τον κανονισμό 40/94, το άρθρο 131, παράγραφος 2, του οποίου ορίζει: “Τα μέλη των τμημάτων προσφυγών είναι ανεξάρτητα. Κατά τη λήψη των αποφάσεών τους, δεν δεσμεύονται από οδηγίες.”

22. Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει καμία απόδειξη ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως το άρθρο 2, θα έχει ως αποτέλεσμα, αν δεν διαταχθεί αναστολή εκτελέσεώς της διαρκούσας της διαδικασίας της κύριας δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου, την προσβολή της ανεξαρτησίας που πρέπει να έχουν τα μέλη των τμημάτων κατά την άσκηση των σχετικών με τη λήψη αποφάσεως καθηκόντων τους. Αντιθέτως, περιορίζεται στην προβολή του ισχυρισμού ότι η επίδικη απόφαση είναι “ικανή να επηρεάσει την ανεξαρτησία” που αρμόζει στα καθήκοντα με τα οποία είναι επιφορτισμένα τα μέλη των τμημάτων, ότι “η ανεξαρτησία τους (...) θα θιγόταν”, ότι “θα υποστεί τη σοβαρή βλάβη να υποχρεούται να εκπληρώσει τη θητεία του υπό το βάρος μιας σχέσεως ιεραρχικής εξαρτήσεως ασυμβίβαστης προς τις αρμοδιότητες των τμημάτων προσφυγών” και, τέλος, ότι “ακόμα και η λειτουργία και η αξιοπιστία του συστήματος εσωτερικού και ανεξάρτητου ελέγχου των αποφάσεων του Γραφείου (...) θα πλήττονταν ανεπανόρθωτα από την εφαρμογή (...) της βαλλόμενης αποφάσεως”. Δεν προβάλλει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο προς στήριξη των ισχυρισμών του.

23. Επομένως, η βλάβη την οποία ο προσφεύγων, ως μέλος τμήματος, προβάλλει στο πλαίσιο της αιτήσεώς του ασφαλιστικών μέτρων φαίνεται ότι είναι μόνον υποθετική.

24. Ο κίνδυνος πραγματικής προσβολής της ανεξαρτησίας του προσφεύγοντος μπορεί να οδηγήσει σε πραγματική βλάβη μόνον αν μέτρα λαμβανόμενα κατ' εφαρμογή της προσβαλλομένης αποφάσεως άπτονται της ανεξαρτησίας της οποίας απολαύει κατά τη διάρκεια της θητείας του. Όμως, μέχρι τώρα, δεν υπήρξε κανένα μέτρο του Γραφείου, ληφθέν κατ' εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως, που να θίγει συγκεκριμένα την ανεξαρτησία του προσφεύγοντος, αυτός δε δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη τέτοιου κινδύνου.

25. Συνεπώς, η αρχή που απορρέει από το άρθρο 131 του κανονισμού 40/94 εξακολουθεί να ισχύει εν προκειμένω, όπως επιβεβαιώνεται από την έκτη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως και όπως το επιβεβαίωσε ο ίδιος ο συντάκτης της, ο πρόεδρος του Γραφείου, ο οποίος, με το εσωτερικό του σημείωμα της 10ης Ιουνίου 1996 που απηύθυνε στον πρόεδρο και στα μέλη του πρώτου τμήματος προσφυγών, εγγυήθηκε στους ενδιαφερομένους τον σεβασμό της ανεξαρτησίας τους ως εξής: «Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι ουδέποτε διανοήθηκα να θίξω την ανεξαρτησία σας, η οποία είναι στην πραγματικότητα η ελευθερία στην έκδοση των αποφάσεών σας.» Και αν ακόμα υποτεθεί ότι η αρμόδια αρχή λάβει, δυνάμει του άρθρου 2 της επίδικης αποφάσεως, στη συνέχεια μέτρα ικανά να θίξουν την ανεξαρτησία του προσφεύγοντος, αυτός μπορεί, όταν συμβεί κάτι τέτοιο, να ασκήσει, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, προσφυγή ακυρώσεως κατά των εν λόγω μέτρων, υποβάλλοντας παράλληλα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.»

- 7 Δεδομένου ότι οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται προκειμένου να κριθεί το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως, παρέλκει η προφορική ανάπτυξη των παρατηρήσεών τους.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 8 Προβάλλεται ένας μόνον λόγος αναιρέσεως που αφορά την έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

- 9 Μολονότι ρητώς δέχεται ότι δεν αφορούν την αίτηση αναιρέσεως, ο αναιρεσείων παραθέτει κατ' αρχάς μια σειρά πραγματικών εκτιμήσεων ως προς τις σχέσεις του με το Γραφείο πριν και μετά την προσφυγή του στο Πρωτοδικείο.
- 10 Ο αναιρεσείων προβαίνει επίσης σε ανασκευή των επιχειρημάτων που διατύπωσε το Γραφείο στο πλαίσιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας σχετικά με τη φύση και τη λειτουργία των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου. Περιγράφει την επικρατούσα κατάσταση στο Ευρωπαϊκό Γραφείο Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας επιχειρώντας να αποδείξει ότι είναι δυνατόν να συνδυαστεί η διασφάλιση της ανεξαρτησίας των μελών των τμημάτων προσφυγών με τις επιταγές μιας χρηστής διοικητικής διαχείρισεως.
- 11 Σε ό,τι αφορά ειδικότερα την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που κατατέθηκε στο Πρωτοδικείο, ο αιτών ισχυρίζεται ότι το συμφέρον υπέρ του οποίου υπεραμύνεται υπερβαίνει κατά πολύ τα όρια των ιδιωτικών του συμφερόντων και συμπίπτει με το συμφέρον της εννόμου τάξεως. Πρόκειται ουσιαστικώς για τη διασφάλιση υπέρ των προσώπων τα οποία αφορούν οι αποφάσεις του Γραφείου εννόμου προστασίας προσαρμοσμένης στο δίκαιο των σημάτων, διά της διασφάλισεως της απαιτούμενης προς τούτο καταστατικής ανεξαρτησίας των μελών των τμημάτων προσφυγών.
- 12 Σχετικά με την έλλειψη αιτιολογίας που βαρύνει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, ο αναιρεσείων υπογραμμίζει, κατ' αρχάς, ότι το σκεπτικό της διατάξεως μνημονεύει ελάχιστο μόνο μέρος των πραγματικών περιστατικών στα οποία αναφέρθηκε, και μάλιστα ανακριβώς, με αποτέλεσμα να μη καθίσταται δυνατή η ορθή εκτίμηση ούτε «της συλλογικής φύσεως των τμημάτων και της καταστατικής ανεξαρτησίας των μελών τους» ούτε «της βαρύτητας και της σημασίας των καθηκόντων επιλύσεως διαφορών που έχουν ανατεθεί στα τμήματα προσφυγών του Γραφείου» (σελίδα 19 της αιτήσεως αναιρέσεως).
- 13 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, εξάλλου, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη καθόσον εξ αυτής προκύπτει ότι η ύπαρξη βαρείας και ανεπανόρθωτης ζημίας θα μπορούσε να προβληθεί μόνο στην περίπτωση πράξεων εκδοθεισών κατ' εφαρμογήν της προσβαλλομένης αποφάσεως και

θιγουσών την ανεξαρτησία την οποία απολαύει ο αιτών κατά τη διάρκεια της εντολής του. Αντιθέτως, κατά τον αιτούντα, η προσβολή της ανεξαρτησίας του συνδέεται αναπόσπαστα με τη σχέση ιεραρχικής εξαρτήσεως που προβλέπει η προσβαλλόμενη απόφαση.

- 14 Συνεπώς, για να αποδειχθεί ότι το επείγον της αιτουμένης αναστολής αξιολογήθηκε ορθώς, θα έπρεπε από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη να προκύπτει ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εξέτασε, έστω και συνοπτικώς, τα πραγματικά και νομικά περιστατικά που προβλήθηκαν προς θεμελίωση του *fumus boni juris*. Πράγματι, το επείγον αναστολής της προσβαλλομένης αποφάσεως θα μπορούσε ορθώς να εκτιμηθεί μόνο αν πρώτα εξετάζονταν η φύση των καθηκόντων των τμημάτων προσφυγών του γραφείου και η σημασία της καταστατικής ανεξαρτησίας των μελών τους.
- 15 Στις παρατηρήσεις του το Γραφείο προβάλλει το απαράδεκτο της αιτήσεως αναιρέσεως με το αιτιολογικό ότι στην πράξη αποβλέπει στην απλή επανεξέταση των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς. Όσον αφορά την ουσία, το Γραφείο θεωρεί ότι, αφενός, από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτουν όλα τα πραγματικά στοιχεία και όλα τα νομικά επιχειρήματα που ενέχουν ουσιαστική σημασία στην οικονομία της αποφάσεως και, αφετέρου, ότι ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέτασε επιμελώς και αμερολήπτως όλα τα περιλαμβανόμενα στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στοιχεία που αφορούν το επείγον της αιτουμένης αναστολής.

Εκτίμηση

- 16 Όσον αφορά τις αντιρρήσεις που προβάλλει το Γραφείο κατά του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι ο λόγος που αφορά την αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως δεν μπορεί να περιοριστεί στην αμφισβήτηση των διαπιστώσεων στις οποίες κατέληξε ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής ως προς τα πραγματικά περιστατικά. Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως είναι παραδεκτή.

- 17 Επί της ουσίας, επιβάλλεται κατ' αρχάς να τονιστεί ότι, στο πλαίσιο της συνολικής εξετάσεως της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως ή των άλλων προσωρινών μέτρων, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαθέτει ευρεία εξουσία εκτίμησης και είναι ελεύθερος να καθορίσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες της κάθε υποθέσεως, τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί αν συντρέχουν οι διάφορες αυτές προϋποθέσεις, καθώς και τη σειρά αυτής της εξετάσεως, δεδομένου ότι κανένας κανόνας του κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχήμα αναλύσεως προς εκτίμηση της ανάγκης εκδόσεως προσωρινής αποφάσεως [διατάξεις της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 23, και της 12ης Ιουλίου 1996, C-180/96 R, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-3903, σκέψη 45].
- 18 Στην προκειμένη περίπτωση η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων απορρίφθηκε επειδή τα αιτούμενα μέτρα εστερούντο του χαρακτήρος του επείγοντος. Συνεπώς, στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, επιχειρήματα αφορώντα την ύπαρξη ενός *fumus boni juris*, και μη αμφισβητούντα ότι τα αιτούμενα μέτρα στερούνται του χαρακτήρος του επείγοντος, δεν μπορούν να οδηγήσουν στην, έστω μερική, ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως [διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 31].
- 19 Τα επιχειρήματα του αναιρεσιδόντος που αναφέρονται στη φύση και τη λειτουργία των τμημάτων προσφυγής στο πλαίσιο του Γραφείου, καθώς και οι ισχυρισμοί του ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής θα έπρεπε να προβεί σε εξέταση του *fumus boni juris* της αιτήσεώς του για την αναστολή εκτελέσεως, δεν έχουν σημασία στο πλαίσιο της εξέτασεως της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, εκτός αν αποδεικνυόταν ότι η εξέταση αυτή είναι απαραίτητη για την επαρκή αιτιολόγηση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως σε ό,τι αφορά την έλλειψη του χαρακτήρος του επείγοντος.
- 20 Σχετικά με την υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας διατάξεως περί ασφαλιστικών μέτρων, επιβάλλεται να τονιστεί ότι δεν μπορεί να απαιτείται από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να αποφαίνεται ρητώς επί όλων των πραγματικών και νομικών ζητημάτων που θίγονται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων. Αρχεί οι λόγοι τους οποίους έκρινε βάσιμους να αιτιολογούν προσηκόντως, ενόψει των περιστάσεων της υποθέσεως, τη διάταξή του και να καθιστούν δυνατή την εκ μέρους του Δικαστηρίου άσκηση του δικαστικού ελέγχου (βλ. την προαναφερθείσα διάταξη Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., σκέψη 58).

- 21 Προκύπτει, συνεπώς, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη περιέχει αιτιολογία η οποία δικαιολογεί επαρκώς τη λύση στην οποία κατέληξε ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου και η οποία επιτρέπει στο Δικαστήριο να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο.
- 22 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής τόνισε, ιδίως, ότι η προβαλλόμενη ζημία πρέπει να εξεταστεί σε σχέση με την ανεξαρτησία που πρέπει να έχουν τα μέλη των τμημάτων κατά την άσκηση των σχετικών με τη λήψη αποφάσεως καθηκόντων τους (σκέψη 22 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως) και ότι, κατά συνέπεια, η προβαλλόμενη από τον αναιρεσειόντα ζημία φαίνεται ότι είναι μόνον υποθετική (σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).
- 23 Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς του αναιρεσειόντος, από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι εξετάστηκε η ύπαρξη βαρείας και ανεπανόρθωτης ζημίας, λαμβανομένων υπόψη, στο μέτρο του δυνατού, των χαρακτηριστικών της ανεξαρτησίας που απολαύουν τα μέλη των επιτροπών προσφυγών του Γραφείου.
- 24 Τέλος, πεπλανημένως επίσης ο αναιρεσειών ισχυρίζεται ότι από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι μόνο συγκεκριμένες πράξεις ληφθείσες κατ' εφαρμογήν της προσβαλλομένης αποφάσεως και θίγουσες την ανεξαρτησία του θα μπορούσαν να προκαλέσουν βαρεία και ανεπανόρθωτη ζημία.
- 25 Πράγματι, στη σκέψη 24 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι ο αιτών δεν προέβαλε κανένα στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε να προκύψει η πιθανότητα υπάρξεως ενός «κινδύνου» συγκεκριμένης προσβολής της ανεξαρτησίας του. Συνεπώς, η αίτηση αναστολής δεν απορρίφθηκε απλώς και μόνον επειδή η βαρεία και ανεπανόρθωτη ζημία στηρίχθηκε σε υποθετική συμπεριφορά του Γραφείου, αλλά επειδή δεν στηρίχθηκε σε στοιχεία που να επιτρέπουν να προβλεφθεί αυτή η συμπεριφορά με έναν επαρκή βαθμό πιθανότητας.

- 26 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο αιτών δεν απέδειξε ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη βαρύνεται με ελλιπή αιτιολογία.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 27 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 70 του ανωτέρω Κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται.
- 28 Κατ' εφαρμογήν αυτών των διατάξεων, οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Λουξεμβούργο, 10 Σεπτεμβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias